

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ROBERTO BRACCO

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

Ο κ. Ροδόλφος Μούρτζ, τόν όποιον δέν ελχα τήν τιμήν νά γνωρίζω, μού ελχε γράψει και μού έζητούσε συνέντευξιν. «Επιθυμούσε νά με συναντήση γιά μιά καλλιτεχνικήν ύπόθεσιν.» Μού έλεγε στό γράμμα του, ότι ήταν γερμανός αλλά έλάτρευε τήν Ιταλία και τήν φιλολογία της. Τό ύφος όλου του γράμματος ήταν τόσο ευγενικό πού του άπήνησα, ότι θα τόν περιμένο τή μεθεπομένη στίς 5 τό απόγευμα στό καφενεύο του Γκαμπριόνου. Έπληγα πράγματι στήν ώρα μου, κάθησα στή συνηθισμένη μου θέσι και σέ λίγο είδα νά μπαίνει ένας νέος ξανθός και λεπτοκαμωμένος, μετρίου άναστήματος και ντυμένος κομψά αλλά και με άλότητα. Τόν είδα νά ψάχνη στό τραπέζια, έκατάλαβα πώς ήταν ό κ. Μούρτζ και τόν έφώναξα.

Μετά τά τυπικά πρώτα λόγια του είπα :
— Δοιπόν είμαι στάς διαταγάς σας. Περι τίνος πρόκειται ;
— Δέν εινε τίποτε πλουδαίο. Ίσα — ίσα τό μετάνοισα πού σάς ένάχλησα.

- Γιά πέςτε νά δούμε.
- Έχω γράψει κάτι Ιταλικά. Άπό πολύ μικρός ελχα τή μανία νά καταγινομαι με τή φιλολογία. Γράφαω δηλαδή γιά νά περνώ τήν ώρα μου. Γι' αυτό κάνω πολλές φορές καυγάδες με τή γυναίκα μου όταν καμιά φορά έν άγοιό μου στέλνει τίποτε δικό μου σέ καμιά βερολινέζικη έφημερίδα.
- Άστε είστε παντρεμένος ;
- Άπό όκταετίας !
- Παντρευτήκατε πολύ μικρός ;
- Ναι. Έίκοσι χρόνων.
- Και ή γυναίκα σας εινε γερμανίδα ;
- Ός τό κόκκαλο. Δέν μόρεσε ποτέ νά μάθη μιά λέξη-Ιταλική. Και γι' αυτό άνοιβώς έγραφα στή γλώσσα σας κάτι πού δε θάθελα ποτέ νά τό διαβάση.
- Μυθιστόρημα ;
- Όχι ! Μιά κομωδία μονόπρακτη. Μιά φάρσα μάλλον...
- Και ό τίτλος της ;
- Η «Αντίζηλος».
- Ό ! Ό ! είπα με γέλιο νά ένας τίτλος πού μού δίνει ύποψίες.
- Κ' ή ύποψίες σας δέν εινε καθόλου άδικες. Εινε μιά κομωδία πού τήν έχει έμπνεύση ή πραγματικότητα. Η «Αντίζηλος» εινε άκριβώς ή αντίπαλος της γυναίκας μου.
- Τι λέτε !
- Ναι. Και γι' αυτό δέν πρέπει νά διαβάση τό έργο μου.

Όταν τόγραφα, της διηγόμου έντελώς άλλην ύπόθεση. Είχε πεισθή ότι γράφω τραγωδία.
— Και σκεφθήκατε νά παίξετε έδω τήν κομωδία σας ;
— Δέν σάς τό κρύβω. Θά τό επιθυμούσα πολύ, αλλά μόνον άν σ' ελζε μού έλέγατε ότι πράγματι κάτι άξίζει. Άλλά, έννοείται, τόνομι μου δε θά φαγή...
— Συμφωνοι. Θά διαβάσω τό έργο σας προσεκτικά και θα σάς πω ειλικρινώς τή γνώμη μου.
— Σας ευχαριστώ με τήν καρδιά μου.
— Έβγαλε από τή ζακέτα του κάτι χειρόγραφα, τά όποια μού έδωκε. Γιά νά του δείξω τό ζήλο μου έβρισπα μιά ματιά στή διανομή του έργου και του είπα :
— Μό καλά ; Μόνο ένας γυναικείος ρόλος ύπάρχει ;
— Ναι άπάντησε. Ό ρόλος της συζύγου.
— Και ή σύζυγος αυτή, ειναι ή δική σας ;
— Φυσικά.
— Και ή αντίζηλος δέν φαίνεται στή σκηνή ;
— Α ! όχι ! Δέν εμφανίζεται καθόλου. Θά ήταν δύσκολο νά βγή στή σκηνή... Ένα αυτοκίνητο ! Η αντίπαλος της γυναίκας μου, άγαπητέ Κύριε, ειναι τό αυτοκίνητό μου.

Τά είπα αυτά χωρίς νά γελάση.
— Άστειεύσθε, του είπα.
'Αλλά έξακολουθούσε νά μιλή σοβαρά και νά μού έξηγή τό πρόγραμμα :

— Στήν κομωδία αυτή ή αντίζηλος εινε κάτι χονδροειδές και άστείο πού θα κάνει τό κοινόν νά γελάση. Στήν πραγματικότητα όμως τό πράγμα εινε πολύ σοβαρό.
— Άλήθεια ;
— Άληθέστατα. Τήν γυναίκα μου τή λατρεύω. Άλλά άμέσως ύστερα άπ' αυτήν λατρεύω τό αυτοκίνητό μου. Ξέρω ότι αυτό ισόδυναμει με άπιστιαν στή γυναίκα μου γιατί όλο τόν καιρό πού άφιερώνω γιά τό αυτοκίνητό μου τόν κλέβω άπ' αυτήν. Άλλά όμολογώ ότι δέν θα μπορούσα νά τό παραιτήσω. Είμαι σάν έκείνους τούς άντρες πού άγαπούν ειλικρινώς δυό γυναίκες συγχρόνως,

τή νόμιμη και τήν φίλη τους. Η πρώτη εινε τίμια, ή άλλη ή εινε ή δέν εινε. Έσείς, πού έχετε πείραν ξέρετε ότι ή άγάπη πού έχει κανείς γιά τή γυναίκα του διατηρεί όλη της τήν ένταση και όλη της τή θερμότητα, έφ' όσον δέν βρούκει έμπόδια στήν άλλη άγάπη του προς τήν φίλην. Αυτή εινε κ' ή δική μου περίπτωση. Ξοδεύω γιά τό αυτοκίνητό μου χρήματα πού θα έπρεπε νά δοθεύω γιά τή γυναίκα μου. Της τό κρατώ κρυφό ότι είμαι ιδιοκτήτης ενός περιφημου αυτοκινήτου, με τόν ίδιο τρόπο πού θα έκρυβε ένας άλλος σύζυγος τήν ύπαρξιν της φιλενάδας του. Φεύγω από τό σπίτι με χίλιες προφάσεις γιά νά πάω ν' άπολύσω τόν λιγγο της ταχύτητος. Και σάς βεβαιώ ότι θα ξεχνώ όλα μπροστά στήν ευχαρίστησι, στήν ήδονή,στό μεθύσι πού μού χαρίζει ή δυνατή μηχανή μου. Ξεχνώ πώς είμαι παντρεμένος, πώς στό σπίτι με περιμένει μετ' αυτοκίνητο μου, καλή, πιστή και άφοσιωμένη. Ξεχνώ πώς άν εινε μιά από τίς λιγγωίδιας κοούρες μου πού με μεθύεινε σκοτωθώ, ή δυστυχισμένη αυτή ύπαρξις θα τρελλαθή. Και είμαι ύποχρεωμένος νά της τό κρατώ κρυφό. Γιατι ή γυναίκα μου έχει έντελώς άντιθέτα γούστα. Μισεί τά αυτοκίνητα.

Άν ύποπτευόταν μόνο ότι έχω ένα αυτοκίνητο,θα πέθανε άπ' τήν τρομάρα της. Και θα προτιμούσε νά τήν προδώσω με μιά πραγματική έρωμένη, αλλά χωρίς ρόδες και μπενζίνα. Πρέπει να σάς πω, ότι ή άνάγκη αυτή της μυστικότητος άύξάνει τήν άπόλασή μου. Ξέρετε ότι κάθε τι πού εινε άπηγορευμένο εινε και πειθ' ευχάριστο. Όταν κάθουμαι μόνος μέσα στό αυτοκίνητό μου νοιώθω πώς είμαι ό ευτυχέστερος άνθρωπος του κόσμου. Και όταν μονάχος, κρατώντας τό τιμόνι οδηγώ κατά τό κέρι μου τό αυτοκίνητό μου, περνάω σάν άστραπή μέσα από τό διάστημα. Ό ! τότε αισθάνομαι πώς είμαι ό κύριος του κόσμου τούτου, ίσχυρός σάν τόν διάβολο και μεγάλος σάν τό θεο.

Μιλώντας έτσι, ή φωνή του έτρεμε και τό πρόσωπό του εινε γίνει κόκκινο από τήν έξαψη. Είχα μπροστά μου προσωποποιημένο τό άσυγκράτητο πάθος.

— Δέ θα μπορούσατε, τόν δέκαφα δελά νά βάλετε κάποια τάξι στό πράγματά σας. Δέν νομίζετε ότι διακινδυνεύετε τή ζωή σας μ' αυτές τίς τρελλές κοούρες ;
— Όχι !

Τόν κυττούσα με άπορία. Ήταν τόσο νέος και τόσο λεπτοκαμωμένος πού τά λόγια αυτά δέν τά περίμενες ποτέ νά τ' άκούσης άπ' τό στόμα του.

— Άς γυρίσουμε στήν κομωδία μου, μού είπε τέλος. Σατυρίζω σ' αυτήν, τή ζήλεια της νόμιμου συζύγου πού άγνοούσε τήν ύπαρξη του αυτοκινήτου του άντρα της, και της μπαίνουν ψύλλοι στ' αυτιά με τίς άδικαιολόγητες άπουσίες του και τέλος πιστεύει ότι έχει μιά αντίπαλο. Αυτή εινε ή κυρία γραμμαί του έργου. Έχω βάλει, έννοείται, έν τώ μεταξύ διάφορες κομικές σκηνές και έπεισόδια, τών όποιων θα μ' υ πήτε σεις τήν σκηνική αξία.
Μού έδωκε τή διεύθυνσή του, δώσαμε τά χέρια και χωριστήκαμε.

Τό άλλο πρωί πού έδιάβαξα τήν κομωδία του Ροδόλφου Μούρτζ γελοία μόνος μου. Όταν τέλειωσα τήν άνάγνωση, χωρίς νά χάνω καιρό του έγραφα τή γνώμη μου. Στο δρόμο πού πήγαινα γιά νά ταχυδρομήσω τό γράμμα του, άγόρασα μίαν έφημερίδα κ' άνοιγοντάς τήν, τά μάτια μου έπεσαν άξαφνα σέ μιάν ειδηση τυπωμένη με μεγάλα γράμματα : «ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ — ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ».

«Χθές τό απόγευμα από τό ύψος του Σκουταρι, επί της όδου Σεζάνο-Σορέντε, ένα αυτοκίνητον κατεκρημνίσθη εις τους βράχους, θρυμματισθέν. Ό σοφέρ δέν εύρέθη. Υποθέεται πώς εκρημνίσθη στο βάθος της φάραγγος εύρών φρικτόν θάνατον ! Τό θύμα εινε κάποιος γερμανός πού κατοικεί με τήν γυναίκα του σέ μιά βίλλα στό περιχώρα.»

Έπάγωσα ! Δέν ύπηρεχε άμφιβολία ότι έπρόκειτο περι του Μούρτζ. Τά χέρια μου έτρεμαν κ' έσφιγγαν νευρικά τά χειρόγραφα του άμοιρου νέου...

Σέ μιάν εβδομάδα έπειτα από πολλούς διαταγμούς άπεφάσισα κ' έστειλα στή χήρα του μακαρίτη Μούρτζ, τήν «Αντίζηλο», πού της έπραξε από τήν άγκαλιά της τόν άνδρα της, σάν τήν πού διεφθαρμένη έρωμένη !... Κ.

Επίστεψε ότι γράφω τραγωδία...

